

Αθήνα και ήρθε ξεψυχώντας να πέσει στα πόδια των αρχόντων, αναγγέλλοντάς τους τη νίκη. Σε ανάμνηση αυτού του ήρωα η αρχαία Αθήνα θέσπισε τον Μαραθώνιο δρόμο. Η σύγχρονη Αθήνα επωφελείται από τους Ολυμπιακούς αγώνες για να ανανεώσει την παράδοση. Πρέπει να λάβει κανείς υπόψη τη διάθεση αυτού του λαού να συνδέει το παρόν με το παρελθόν.

Έτσι, την Παρασκευή 10 Απριλίου, ολόκληρο το Στάδιο, με φοβερή αγωνία, περίμενε τον νικητή του Μαραθώνιου. Ποιος θα τον κέρδιζε, από τους Ξένους ή τους αυτόχθονες; Πώς θα τελείωνε αυτή η πραγματικά εθνική δοκιμασία; Ένα είδος απόκρυφου νοήματος είχε συνδεθεί με το αγώνισμα. Ο φόβος και η ελπίδα έκαναν την καρδιά των συγκεντρωμένων πολιτών να πάλλεται. Όχι μόνο το Στάδιο, αλλά και οι γύρω λόφοι, οι δημοσιές και οι δρόμοι έτρεμαν από ανησυχία και πυρετό. Το σήμα εκκίνησης από τον Μαραθώνα είχε δοθεί στη 1 56' 30". Και το απόγευμα προχωρούσε. Ένας κανονιοβολισμός όμως προκαλεί επιτέλους μακρινούς αντίλαλους. Είναι το ελπιδοφόρο σήμα, ο Αθηναίος δρομέας καταφθάνει, είναι επικεφαλής. Μια θεόρατη αναταραχή συγκλονίζει τη μάζα, ένα απέραντο «Νενικήκαμεν!». Οι Αθηναίοι αστοί ενθουσιάζονται όσο και ο τελευταίος μεροκαματιάρης, οι γέροι όσο και τα παιδιά. Οι σημαίες που κουνιούνταν, φωνές, τραγούδια, μετέφεραν τη μαγνητική χαρά ενός λαού. Ο βασιλιάς, έντονα ταραγμένος, μισσοσκώνεται, κανένας γύρω του δεν κάθεται στη θέση του. Όλοι ξέρουν, κι όμως όλοι θέλουν να δουν. Ζωντανεμένα από τον αέρα, τα μεγάλα σύδενδρα από πεύκα και κυπαρίσσια που περιορίζουν τη θέα του Σταδίου, είχαν, εκείνη τη στιγμή, έναν κυματισμό λιγότερο πλατύ και λιγότερο βαθύ από το ανθρώπινο δάσος που απλωνόταν σε όλες τις κερκίδες.

Άποψη του Σταδίου πριν από την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων του έτους 1896. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, Φωτογραφικό Αρχείο.

